

CONGREGATIO
PRO INSTITUTIS VITAE CONSECRATAE
ET SOCIETATIBUS VITAE APOSTOLICAE

Prot. n. Sp.R. 2760/2022

Watykan, 25 stycznia 2022 r.

Najdrożsi i Najdroższe,

z okazji **XXVI Dnia Życia Konsekrowanego**, w Rzymie będziemy mieli radość uczestniczyć w celebracji Eucharystycznej pod przewodnictwem papieża Franciszka w Bazylice św. Piotra. Jesteśmy pewni, że także w poszczególnych wspólnotach i w różnych diecezjach świata dzień 2 lutego będzie okazją do spotkania naznaczonego wiernością Bogu, która przejawia się w radosnym trwaniu tak wielu mężczyzn i kobiet, osób konsekrowanych w instytutach zakonnych, monastycznych i kontemplacyjnych, w instytutach świeckich i nowych instytutach, członkiń *ordo virginum*, pustelników, członków stowarzyszeń życia apostołskiego różnych epok.

Zaproszenie, które skierowaliśmy do was w ubiegłym roku z tej samej okazji, dotyczyło *praktykowania* duchowości komunii (*Vita consecrata*, n. 46), aby być twórcami powszechnego braterstwa i *snuć marzenia jako jedna ludzkość* (*Fratelli Tutti* n. 8). Słowa, które w jakiś sposób przygotowały eklezjalną drogę, w którą właśnie wyruszyliśmy, pod hasłem *Dla Kościoła synodalnego: komunია, uczestnictwo i misja*.

W ten sposób w tym roku skupiamy się na drugim słowie synodu, aby zaprosić każdego z nas do wypełnienia tego, co do nas należy, do uczestnictwa, właśnie: nikt nie powinien się wykluczać lub czuć się wykluczonym z tej drogi, nikt nie powinien myśleć „to mnie nie dotyczy”. Wszyscy są zaproszeni, by wejść w „dynamikę słuchania siebie nawzajem, obejmującą wszystkie szczeble Kościoła i angażującą cały Lud Boży” (Przemówienie Papieża Franciszka do Wiernych Diecezji Rzymskiej, 18 września 2021 r.).

Przede wszystkim chodzi tu o drogę, która stawia wyzwanie każdej wspólnocie powołaniowej, aby była ona widzialnym wyrazem komunii miłości, odbiciem relacji trynitarnej, jej dobroci i piękna, zdolnej do wzbudzenia nowych energii, aby konkretnie stawiać czoła chwili obecnej. Jeśli powrócimy do naszego powołania, odkryjemy na nowo radość poczucia i bycia częścią planu Miłości, dla którego inni bracia i siostry, przed nami i razem z nami, poświęcili swoje życie. Ileż entuzjazmu jest w początkach naszych historii powołania, ileż zdumienia w odkryciu, że *Pan używa także mnie* do realizacji tego pragnienia dobra dla ludzkości! Ożywiamy i pielęgnujemy naszą przynależność, ponieważ, jak dobrze wiemy, z czasem może ona stracić na sile, zwłaszcza gdy atrakcyjność *my* zastępujemy mocnym *ja*.

Pierwszym wyrazem uczestnictwa jest więc przynależność: nie mogę uczestniczyć, jeśli postrzegam siebie jako *całość* i nie uznaję siebie za część wspólnego projektu, i jeśli nie zakorzeni się we mnie przekonanie, że „*ciało i członki muszą być zjednoczone*” i że „*jedność góruje nad konfliktami, zawsze!*” (Papież Franciszek, *Audiencja generalna*, 19 czerwca 2013 r.)

Podążając tą eklezjalną drogą, zapytajmy siebie, drodzy bracia i siostry, jak wygląda słuchanie w naszych wspólnotach: kim są siostry i bracia, których słuchamy, a przede wszystkim, dlaczego ich słuchamy? Jest to pytanie, które – jak podkreślamy – wszyscy musimy sobie zadać, ponieważ nie możemy nazywać się wspólnotą powołaniową, a tym bardziej wspólnotą życia, jeśli ktoś w niej nie uczestniczy.

Wyruszmy w tę drogę całego Kościoła, z bogactwem naszych charyzmatów i naszego życia, nie ukrywając naszych trudów i zranień, mocni w przekonaniu, że możemy przyjąć i ofiarować Dobro tylko dlatego, że „*Życie konsekrowane rodzi się w Kościele, wzrasta i może przynosić ewangeliczne owoce tylko w Kościele, w żywej komunii wiernego Ludu Bożego*” (Papież Franciszek, 11 grudnia 2021 r.).

Uczestnictwo staje się wtedy odpowiedzialnością: nigdy nie możemy zawieść, nie możemy nie być wśród innych i z innymi, tym bardziej w tym wezwaniu do stania się Kościołem synodalnym! Dobrze wiemy, że synodalność zaczyna się w nas samych: od zmiany mentalności, od osobistego nawrócenia, we wspólnocie lub braterstwie, w domu, w miejscu pracy, w naszych strukturach, aż po nasze posługi i misje.

Jest to dynamika wyryta w naszym życiu, jest to jakby echo tej pierwszej odpowiedzi na Miłość Ojca, która nas ogarnęła. To tam, w tej dynamice przyciągania i przyłgnięcia, tkwi źródło tej postawy, która polega na obecności w procesach dotyczących życia wspólnoty i każdej osoby, na odczuwaniu w ciele ran i oczekiwań, na robieniu tego, co możemy uczynić, zaczynając od oddania wszystkiego w ręce Boga poprzez modlitwę, na nie uchylaniu się od wysiłku dawania świadectwa nadziei, na gotowości do poniesienia straty, oby tylko podtrzymać tę wspólną drogę, która zaczyna się od słuchania, co oznacza robienie miejsca dla drugiego w naszym życiu poprzez poważne traktowanie tego, co jest dla niego ważne.

Takie uczestnictwo przybiera więc formę współodpowiedzialności, która odnosi się nie tylko do organizacji i funkcjonowania Kościoła, ale także do samej jego natury, komunii, i do jego ostatecznego sensu: misyjnego pragnienia dotarcia do wszystkich, troski o wszystkich, poczucia, że wszyscy jesteśmy razem braćmi i siostrami, w życiu i w historii, która jest historią zbawienia.

Podążajmy razem!

Powierzamy naszą wędrówkę Maryi, kobiecie pełnej troskliwości, a dla każdego i każdej z Was przyzywamy Bożego błogosławieństwa.

✠ José Rodríguez Carballo, O.F.M.
Arcybiskup Sekretarz

João Braz Card. de Aviz
Prefekt